

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 286/2014-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. júna 2014 predbežne prerokoval sťažnosť V. K., zastúpenej advokátom JUDr. Jánom Floriánom Gajniakom, konateľom spoločnosti JUDr. Ján Florián Gajniak avokát, s. r. o., Šafárikovo námestie 2, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 46 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 8 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Ministerstva pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky č. 1448/2012-420 z 30. marca 2012 v spojení s rozhodnutím Ministerstva pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky č. 3193/2011-430 z 26. júla 2011, rozhodnutím Krajského pozemkového úradu v Nitre č. 2010/00095-Pe zo 14. apríla 2010, rozhodnutím Obvodného pozemkového úradu v Nových Zámkoch č. ObPÚ-10-10/4489/LV z 12. januára 2010, rozhodnutím Krajského pozemkového úradu v Nitre č. 2004/00283 z 21. októbra 2004, rozhodnutím Obvodného pozemkového úradu v Nových Zámkoch č. OPÚ 130 04/3992/LM z 28. júna 2004, uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. 11 S 124/2010-77 z 30. apríla 2013 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9 Sžr 23/2013 z 18. decembra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. apríla 2014 (doplnená podaním zo 7. apríla 2014) doručená sťažnosť V. K. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 46 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 8 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru (ďalej len „dodatkový protokol“) rozhodnutím Ministerstva pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) č. 1448/2012-420 z 30. marca 2012 v spojení s rozhodnutím ministerstva č. 3193/2011-430 z 26. júla 2011, rozhodnutím Krajského pozemkového úradu v Nitre (ďalej len „krajský pozemkový úrad“) č. 2010/00095-Pe zo 14. apríla 2010, rozhodnutím Obvodného pozemkového úradu v Nových Zámkoch (ďalej len „obvodný pozemkový úrad“) č. ObPÚ-10-10/4489/LV z 12. januára 2010, rozhodnutím krajského pozemkového úradu č. 2004/00283 z 21. októbra 2004 a rozhodnutím obvodného pozemkového úradu č. OPÚ-130-04/3992/LM z 28. júna 2004, uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 11 S 124/2010-77 z 30. apríla 2013 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 9 Sžr 23/2013 z 18. decembra 2013.

2. Sťažovateľka v sťažnosti v podstatnom uviedla, že ako predávajúca kúpnu zmluvou z 10. decembra 2009 previedla vlastnícke právo k viacerým pozemkom v katastrálnom území... na kupujúcu J. K. Rozhodnutie Správy katastra... (ďalej len „správa katastra“) o vklade vlastníckeho práva na kupujúcu nadobudlo právoplatnosť 19. apríla 2010. Tieto pozemky boli podľa jej tvrdení vyvlastnené v prospech „záhradkárov“ a podľa jej názoru neboli splnené podmienky podľa § 2 zákona č. 64/1997 Z. z. o užívaní pozemkov v zriadených záhradkových osadách a o vyporiadaní vlastníctva k nim v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 64/1997 Z. z.“). Sťažovateľka poukazuje na zásahy do jej vlastníckeho práva a v súvislosti s tým na porušenie jej v bode 1 a 3 označených práv namietanými rozhodnutiami. Tieto zásahy menovaných správnych orgánov a všeobecných

súdov (bod 1) do jej vlastníckych práv považuje za porušenie ústavných a zákonných noriem a v konečnom dôsledku poukazuje aj na podnikateľské plány kupujúcej, ktoré mali byť označenými rozhodnutiami zmarené, v dôsledku čoho kupujúca žiada vrátenie kúpnej ceny.

3. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

«1. Základné právo V. K... podľa čl. 1 Európskeho DOHOVORU... „každá fyzická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok...“, podľa čl. 8 „Právo na rešpektovanie súkromného a rodinného života“ podľa čl. 13 „Právo na účinný opravný prostriedok“ bolo porušené a ďalej podľa Ústavy... čl. 20 odst. 1... a čl. 20 odst. 4... a čl. 46... a čl. 48 odst.2... bolo porušené rozhodnutiami:

a/ Ministerstva... zo dňa 30. 03. 2012 číslo: 1448/2012-420

b/ Ministerstva... zo dňa 26. 07. 2011 číslo: 3193/2011-430

c/ Krajského pozemkového úradu... zo dňa 14. 04. 2010 číslo: 2010/00095-Pe

d/ Obvodného pozemkového úradu... v Nových Zámkoch zo dňa 12. 1. 2010 č. ObPÚ 10-10/4489/LV

e/ Krajského pozemkového úradu... zo dňa 21. 10. 2004 č. 2004/00283

f/ Obvodného pozemkového úradu... z 28. 6. 2004 č. ObPÚ-130-04/3992/LM

i/ UZNESENÍM Krajského súdu... č. k. 11 S/ 124/2010-77 zo dňa 30. 04. 2013

j/ UZNESENÍM Najvyššieho súdu... č. k. 9 Sžr/23/2013 zo dňa 18. 12. 2013

a uvedené rozhodnutia v bode 1.a až 1.j Ústavný súd... zrušuje a prikazuje na nové správne konanie.»

Súčasne žiadala priznať jej *„majetkovú ujmu vo výške 20000.- Eur a finančné zadostučinenie vo výške 30000.- Eur“*, ako aj náhradu trov konania *„v sume celkom: 1.260.- Eur“*.

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak

o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

5. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Cieľom predbežného prerokovania každého návrhu (vrátane sťažnosti namietajúcej porušenie základných práv a slobôd podľa ústavy) je rozhodnúť o jeho prijatí na ďalšie konanie alebo o jeho odmietnutí, a teda vylúčení z ďalšieho konania pred ústavným súdom zo zákonom ustanovených dôvodov. Pri predbežnom prerokovaní návrhu takto ústavný súd skúmal, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.A

K namietanému porušeniu označených práv rozhodnutiami správnych orgánov

[bod 3 – 1a) až f) petitu sťažnosti]

6. Sťažovateľka namietala porušenie označených práv vo veci konajúcimi správnymi orgánmi a všeobecnými súdmi (bod 1 a 3).

7. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa vo vzťahu k rozhodnutiam správnych orgánov (ministerstvo, pozemkové úrady) domáhala nápravy len proti rozhodnutiu Obvodného úradu Nitra (ktorého predchodcom bol v sťažnosti uvádzaný krajský pozemkový úrad) podaním žaloby krajskému súdu „o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 2010/00095-Pe zo dňa 14. apríla 2010“, ktorým bolo potvrdené prvostupňové rozhodnutie Obvodného pozemkového úradu v Nových Zámkoch z 12. januára 2010 [bod 3, v petite sťažnosti uvádzané ako 1 c) a d)].

Krajský súd uznesením č. k. 11 S 124/2010-77 z 30. apríla 2013 konanie zastavil, lebo sťažovateľka „predajom všetkého svojho pozemkového vlastníctva v... a vkladom kúpnej zmluvy do katastra nehnuteľnosti ku dňu 19. apríla 2010 v prospech J. K. stratila aktívnu procesnú legitímáciu na podanie žalobného návrhu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Krajského pozemkového úradu...“ (pozri tiež bod 2). [Akým spôsobom a či sa domáhala nápravy ňou označených práv ďalšími rozhodnutiami správnych orgánov uvedených v bodoch 1a), b), e) a f) petitu pred podaním sťažnosti ústavnému súdu, sťažovateľka neuviedla (nekonkretizovala)].

8. Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy nebolo v jeho právomoci preskúmanie ústavnosti (zákonnosti) označených rozhodnutí správnych orgánov [bod 1a) až f) petitu], lebo sťažovateľka bola povinná (mala možnosť) ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu obrátiť sa na všeobecný súd, ktorý je v konaní podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku [zákon č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“)] oprávnený rozhodovať o ochrane jej práv tak v prípade nezákonného rozhodnutia správneho orgánu, ako aj v prípade jeho nečinnosti.

9. Sťažovateľka túto možnosť domáhať sa nápravy podaním žaloby krajskému súdu čiastočne využila (bod 7). Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto jej časti (keďže preskúmanie rozhodnutí orgánov verejnej správy podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku vykonávajú všeobecné súdy) odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

10. Ústavný súd nad rámec už uvedeného poznamenáva, že sťažovateľkina sťažnosť, ktorou namietala porušenie svojich základných práv zaručených čl. 20 ods. 4 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva zaručeného čl. 1 dodatkového protokolu rozhodnutiami ministerstva, krajského pozemkového úradu, obvodného pozemkového úradu označenými aj v aktuálne posudzovanej sťažnosti, bola uznesením ústavného súdu č. k. I. ÚS 550/2012-13 zo 7. novembra 2012 odmietnutá podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde okrem iného pre nedostatok právomoci ústavného súdu (sťažovateľka sa nedomáhala nápravy v rámci správneho súdnictva), resp. že sťažnosť v jej časti bola podaná zjavne neoprávnenou osobou, keďže sťažovateľka namietala neústavnosť rozhodnutí vydaných aj v čase (t. j. po 19. apríli 2010, pozn.), keď už nebola vlastníčkou nehnuteľnosti (pozri bod 2).

11. K časti sťažnosti týkajúcej sa rozhodnutia správnych orgánov (nadväzne na bod 10) ústavný súd ešte poznamenáva, že nová vlastníčka nehnuteľnosti J. K. namietala na ústavnom súde porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 4 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozhodnutiami ministerstva z 30. marca 2012 a 26. júla 2011, rozhodnutiami krajského pozemkového úradu zo 14. apríla 2010 a obvodného pozemkového úradu z 12. januára 2010 (vydanými pred povolením vkladu vlastníckeho práva 19. apríla 2010, pozn.), ako aj rozhodnutiami krajského pozemkového úradu aj obvodného pozemkového úradu vydanými po povolení vkladu. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 549/2012-14 zo 7. novembra 2012 jej sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol jednak z dôvodu jej oneskoreného podania, ako aj nedostatku právomoci na jej prerokovanie (J. K. sa nedomáhala svojich práv najprv prostredníctvom návrhu adresovaného všeobecného súdu), a tiež z dôvodu, že namietala porušenie „svojich“ práv aj rozhodnutiami vydanými v čase, keď ešte nebola vlastníčkou nehnuteľnosti (t. j. pred 19. aprílom 2010, pozn.), teda bola zjavne neoprávnenou osobou na podanie sťažnosti v tejto jej časti.

II. B

K namietanému porušeniu označených práv všeobecnými (správnymi) súdmi

12. Sťažovateľka namietala porušenie označených práv uznesením krajského súdu č. k. 11 S 124/2010-77 z 30. apríla 2013, ktorý konanie o žalobe sťažovateľky proti obvodnému pozemkovému úradu o preskúmanie jeho rozhodnutia č. 2010/00095-Pe zo 14. apríla 2010 zastavil. O odvolaní sťažovateľky proti tomuto rozhodnutiu rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 9 Sžr 23/2013 z 18. decembra 2013 tak, že uznesenie krajského súdu z 30. apríla 2013 potvrdil.

13. Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy nebolo v jeho právomoci preskúmanie napadnutého uznesenia krajského súdu, pretože na základe sťažovateľkou podaného odvolania patrilo do právomoci najvyššieho súdu. Z uvedeného dôvodu sťažnosť v tejto jej časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

14. Sťažovateľka ďalej namietala porušenie svojich v sťažnosti označených práv (bod 1 a 3) postupom najvyššieho súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 9 Sžr 23/2013 a jeho uznesením z 18. decembra 2013.

15. Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy označeným rozhodnutím najvyššieho súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci najvyššieho súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní sťažovateľky uznesením sp. zn. 9 Sžr 23/2013 z 18. decembra 2013 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy.

16. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (ako aj práva na spravodlivý proces) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje

o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

17. Po oboznámení sa s obsahom rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd svoje rozhodnutie, ktorým potvrdil uznesenie krajského súdu ako vecne správne, náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z konaní zistených skutkových záverov a na tomto základe vyvedených právnych záverov.

Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia úvodom oboznámil podstatu odvolaním napadnutého uznesenia krajského súdu, ktorým *«zastavil konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 2010/00095-Pe zo dňa 14. apríla 2010, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobkyne a potvrdil rozhodnutie Obvodného pozemkového úradu v Nových Zámkoch č. ObPÚ-10-10/4489/LV zo dňa 12. januára 2010 o nariadení vykonania Projektu pozemkových úprav na vyporiadanie vlastníctva pozemkov v záhradkárskej osade..., schváleného rozhodnutím č. ObPÚ-21-09/9278/LV zo dňa 25. novembra 2009.*

Z odôvodnenia uznesenia vyplýva, že krajský súd zistil, že v čase začatia projektových úprav v zmysle zák. č. 64/1997 Z. z. bola žalobkyňa účastníčkou konania. Keďže žalobkyňa podala odvolanie proti prvostupňovému rozhodnutiu zo dňa 12. januára 2010, žalobou napadnuté rozhodnutie správneho orgánu druhého stupňa jej bolo žalovaným doručované a doručené dňa 6. mája 2010. Vzhľadom na zmenu vlastníckeho

vzťahu k dotknutým pozemkom, a to na základe kúpnej zmluvy zo dňa 10. decembra 2009, uzavretej medzi žalobkyňou a J. K. (kupujúca), došlo k zmene účastníka správneho konania dňom 19. apríla 2010 (dňom rozhodnutia správy katastra o povolení vkladu kúpnej zmluvy). Pokiaľ žalobkyňa podala žalobu proti rozhodnutiu žalovaného urobila tak podľa krajského súdu ako neoprávnená osoba, keďže už nebola vlastníčkou pozemkov evidovaných na... a ani... na .... Naviac pozemok... 2739/29 nebol ani zahrnutý do projektových úprav v... v rámci zadania projektu pozemkových úprav v záhradkárskej osade... (§ 10 ods. 4 zákona). Krajský súd považoval za nesporné, že žalobkyňa predajom všetkého svojho pozemkového vlastníctva v... a vkladom kúpnej zmluvy do katastra nehnuteľností ku dňu 19. apríla 2010 v prospech J. K. stratila aktívnu procesnú legitimáciu na podanie žalobného návrhu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Krajského pozemkového úradu v Nitre č. 2010/00095-Pe zo dňa 14. apríla 2010, lebo okruh účastníkov je daný v § 250 ods. 1 O. s. p. a žalobkyňa od 19. apríla 2010 nebola vlastníčkou pozemkov podliehajúcich projektu pozemkových úprav v záhradkárskej osade...».

Následne uviedol podstatu odvolania sťažovateľky, ktorá *„Nesúhlasila s názorom krajského súdu ohľadom aktívnej legitimácie. Podľa jej názoru zo žiadneho ustanovenia piatej časti, druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku nevyplýva, že aktívne legitimovanou osobou môže byť len vlastník pozemkov, ktorých sa napadnuté rozhodnutie správneho orgánu týka, keďže vychádzajúc z ustanovenia § 247 O. s. p., aktívne legitimovanou je fyzická alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.“*

Svoje rozhodnutie odôvodnil najvyšší súd takto:

«Najvyšší súd... ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p.) preskúmal napadnuté uznesenie bez pojednávania v súlade s § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nemožno vyhovieť.

Z pripojeného administratívneho spisu vyplýva, že napadnutým rozhodnutím žalovaný zamietol odvolanie žalobkyne a potvrdil rozhodnutie Obvodného pozemkového úradu v Nových Zámkoch č. ObPÚ-10-10/4489/LV zo dňa 12. januára 2010... V priebehu

konania žalobkyňa odpredala svoje pozemky v... J. K. kúpno predajnou zmluvou zo dňa 12. decembra 2009, ktorej vklad do katastra nehnuteľností bol povolený rozhodnutím Správy katastra Nové Zámky zo dňa 19. apríla 2010 pod č. 383/10. Dňom vkladu do katastra nehnuteľností sa stala vlastníčkou uvedených nehnuteľností J. K. a z toho dôvodu správny orgán aktualizovaním registra zapísal J. K. namiesto pôvodnej účastníčky projektových úprav, t. j. namiesto žalobkyne.

Podľa § 247 ods. 1 O. s. p. podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti O. s. p. sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 250 ods. 2 veta prvá O. s. p. žalobcom je fyzická alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník správneho konania bola rozhodnutím a postupom správneho orgánu ukrátená na svojich právach.

Podľa § 250d ods. 3 O. s. p. súd uznesením konanie zastaví, ak sa žaloba podala oneskorene, ak ju podala neoprávnená osoba, ak smeruje proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom preskúmania súdom, ak žalobca neodstránil vady žaloby, ktorých odstránenie súd nariadil a ktoré bránia vecnému vybaveniu žaloby, alebo ak žalobca nie je zastúpený podľa § 250a alebo ak žaloba bola vzatá späť (§ 250h ods. 2). Odvolanie proti uzneseniu je prípustné.

V prejednávanej veci je rozhodujúce, že žalobkyňa, ktorá ako vlastníčka pozemkov bola na začiatku konania o projektových pozemkových úpravách na vyporiadanie vlastníctva pozemkov v záhradkárskej osade... účastníčkou konania, predmetné pozemky, ktorých sa pozemkové úpravy týkali, odpredala a od 19. apríla 2010 nie je ich vlastníčkou. Žalobkyňa preto napadnutým rozhodnutím a postupom žalovaného nie je ukrátená na svojich právach v zmysle § 247 ods. 1 O. s. p. v spojení s 250 ods. 2 O. s. p. Nepochybil teda krajský súd, keď konanie o jej žalobe zastavil a preto odvolací súd napadnuté uznesenie krajského súdu podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. potvrdil...

Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že v dôsledku zmeny vlastníctva po vydaní rozhodnutia žalovaného, ale ešte pred jeho dorúčením žalobkyňi, došlo k zmene účastníka správneho konania. Na miesto žalobkyne ako pôvodnej vlastníčky nastúpila do konania

nová vlastnícka. Vzhľadom na uvedené je potrebné rozhodnutie zo 14. apríla 2010 v správnom konaní doručiť novej vlastníčke.»

18. Predmetné rozhodnutie najvyššieho súdu (nadväzujúce na právny názor krajského súdu) obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

19. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že najvyšší súd sa námietkami sťažovateľky zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľka v tomto konaní dostala odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujúci skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

20. Ústavný súd na záver poznamenáva, že dôvody rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 9 Sžr 23/2013 z 18. decembra 2013 sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové dôkazy a právne závery, konštatuje dostatočne zistený skutkový stav, k čomu najvyšší súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

21. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 odseku 1 a ani odseku 2 ústavy. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

II. C

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 48 ods. 2 ústavy, práv podľa čl. 8 a 13 dohovoru, ako aj práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu

22. Sťažovateľka namietala tiež porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, pričom v sťažnosti neuviedla, či sa všeobecne záväznými právnymi predpismi danou jej možnosťou domáhala nápravy v rámci správneho konania, resp. v konaní pred všeobecnými súdmi. Porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy sťažovateľka uvádzala len ako súčasť odôvodnenia svojej žiadosti o priznanie finančného zadosťučinenia v bode VI sťažnosti („... sťažovateľka je presvedčená, že konaním štátnych orgánov neprímerane a s priet'ahmi jej vznikla ujma... lebo konanie pozemkových úradov nemá konca...“). V ďalších – iných súvislostiach sťažovateľka porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy neuvádza

a ani neuvádza žiadnu právne relevantnú skutočnosť majúcu toto jej tvrdenie podporiť.

23. *Nadväzujúc na svoje konštatácie, zistenia a závery uvedené v bodoch 17 až 22 ústavný súd poznamenáva, že nezistil žiadnu spojitosť medzi posudzovaným rozhodnutím najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Z uvedených dôvodov odmietol jej sťažnosť v tejto časti tiež ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).*

24. *Sťažovateľka súčasne namietala aj porušenie svojich majetkových práv zaručených čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu už uvedeným rozhodnutím najvyššieho súdu (pozri body 1 a 3).*

25. *Ústavný súd podľa svojej stabilizovanej judikatúry (napr. II. ÚS 78/005, I. ÚS 310/08) zastáva názor, že všeobecný súd spravidla nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patria aj základné práva vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy a právo zaručené čl. 1 dodatkového protokolu, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. Inak povedané, o prípadnom porušení základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy (resp. čl. 1 dodatkového protokolu) by bolo možné v danej veci uvažovať len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu z niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprosesných princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením. Zároveň platí, že vzhľadom na predchádzajúce dôvody, ktoré viedli ústavný súd k odmietnutiu sťažnosti, tieto možno použiť tiež k sťažovateľkou označeným porušeniam práv uvedených v časti II.C, keďže nosné dôvody porušenia aj týchto práv (II.C) uvádzané sťažovateľkou sú identické.*

26. *Ústavný súd vychádzajúc z uvedených skutočností a záverov (body 21 a 23) odmietol sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).*

27. Sťažovateľka taktiež namietala porušenie svojho práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 a práva na účinné odvolanie podľa čl. 13 dohovoru. Keďže ústavný súd nezistil v postupe najvyššieho súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 9 Sžr 23/2013 a jeho uznesením z 18. decembra 2013 porušenie základného práva na súdnu ochranu, nemohlo dôjsť jeho postupom (uznesením) ani k porušeniu týchto práv.

Z uvedeného dôvodu odmietol sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj v tejto jej časti ako zjavne neopodstatnenú.

III.

28. Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol ako celok, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. júna 2014